

PREDICĂ LA DUMINICA

A IV-A DIN POST

Duminica Sfântului Ioan Scărarul

„... *O, neam necredincios, până când voi fi cu voi, până când vă voi suferi pe voi?!*” (Marcu IX, 19)

Frați creștini,

În vremea când Mântuitorul nostru Iisus Hristos umbla pe pământ cu ucenicii săi, prin părțile Palestinei, lumea era plină de multe feluri de duhuri necurate. Demonii iadului erau încuibăți în sufletele și trupurile multor oameni chinându-i îngrozitor. Așa ne istorisește Sfânta Evanghelie de astăzi despre suferințele unui copil surd și mut, pe care duhul necurat îl arunca în foc și-n apă, îl făcea să scrâșnească din dinți, să spumege, îl trântea la pământ unde rămânea ca un mort sub povara groaznicelor chinuri.

Toate acestea ne dovedesc existența chinurilor din iad, unde vrăjmașii sufletelor noastre - demonii - vor chinui necontenit pe cei ce nu se vor trezi din păcate în această viață. Azi ca și atunci există în lume boli sufletești și trupești, există aceste duhuri necurate care chinuiesc pe mulți din cauza depărtării de Dumnezeu, din cauza răcirii de Sfânta Biserică, din cauza nepregătirii prin spovedanie și împărtășanie.

Tânărul din Evanghelia de astăzi, pe care l-a vindecat Domnul Hristos, reprezintă omenirea până la sfârșit, lumea stăpânită de duhul surzeniei și al mușeniei, lumea care nu vrea să audă Cuvântul lui Dumnezeu și nu găsește nici o plăcere în a-și deschide gura ca să laude minunile lui Dumnezeu; căci nu este de ajuns numai a ne minuna de puterea Mântuitorului și de a recunoaște existența lui Dumnezeu, ci trebuie a ne instrui viața noastră și a ne întări în evlavie, ca să fim ascultători și împlinitori ai sfintelor Sale învățături.

Numai așa ne vom face folositori de darurile Sfintei Biserici și vom dovedi și noi că suntem adevărați creștini.

Să ascultăm cu luare aminte în ce chip și în ce împrejurare s-a săvârșit această minune.

Era în cel din urmă an al vieții pământești a Domnului Hristos și cu aproape opt luni înainte de patima și de suferințele Sale cele de bună voie.

Mântuitorul, ca să arate ucenicilor puterea Sa dumnezeiască, a luat pe trei dintre ei și s-a suit pe muntele Tabor, unde s-a schimbat la față înaintea lor. Acolo le-a arătat o mică parte din slava Sa, căci au strălucit fața precum și hainele Lui mai mult ca soarele, ca lumina și zăpada, încât ucenicii au căzut cu fața la pământ, nemaiputând privi cu ochii pământești.

Acolo au auzit ei glasul Tatălui ceresc, care a mărturisit zicând: "Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit, pe Acesta să-L ascultați!" După ce s-au petrecut acestea, Domnul a coborât din vârful cel înalt al Taborului împreună cu cei trei ucenici, Petru, Iacob și Ioan. Ajungând în vale la poalele muntelui, Domnul vede o mare mulțime de oameni, zgomotoasă, întărită împrejurul celor nouă ucenici care rămăseseră acolo de cu seară. Printre acești oameni erau cărturari și farisei. Apostolii și cărturarii se certau între ei cu aprindere. Apostolii erau cam încurcați, rușinați și păreau biruiți, pe când dușmanii lor se făleau cu nerușinare și îngâmfare, iar mulțimea făcea mare haz de aceasta și aproba pe fariseii și cărturarii care prin cuvinte îmfundaseră și reduseseră la tăcere pe ucenici.

Un glas strigă: "Iată învățătorul!" Și toate privirile se întorc spre Iisus. Mulțimea alergă înaintea Lui și i se închină cu respect, că în sfârșit sosise omul căruia i se supune toată făptura și acum va răzbuna pe ucenici, pedepsind pe dușmanii lor. Iisus trece prin mijlocul lor, merge drept la cărturari și farisei și, arătând pe apostoli, le zice: "De ce le căutați ceartă, ce vă întrebați cu dânșii?"

Nimeni nu răspunde. Răutatea lor nu poate decât să tacă. Fariseii și cărturarii rămăseră încremeniți. Mântuitorul îi rușinase de atâtea ori, deși întrebările lor erau pregătite cu mult mai înainte.

Iată că din mulțime iese un om, se apropie de Iisus, cade la picioarele Lui și cu o voce rugătoare îi zice: "Doamne, rogu-te, caută spre fiul meu, miluiește copilul meu, e singurul meu fiu, l-am adus la Tine pentru că suferă rău, fiind lunatic și stăpânit de un duh mut și surd și oriunde îl apucă pe el, îl zdrobește, face spume și scrâșnește cu dinții săi și se usucă. Am rugat pe ucenicii Tăi ca să-l scoată și n-au putut".

Pentru ce cei nouă ucenici nu au putut să scoată duhul necurat din tânăr? Fariseii și cărturarii, care întotdeauna pândeau astfel de ocazii, au început să râdă de ei ca să surpe încrederea poporului în Învățătorul lor, în Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Ei spuneau poporului că Iisus nu este Mesia cel adevărat, este un înșelător care scoate pe draci cu putere domnului dracilor.

În această încurcătură se aflau ucenicii și nu știau ce să răspundă. Iisus le dăduse putere de a izgoni duhurile necurate și reușiseră de multe ori, dar acum nu știau nici ei care era pricina. Înainte de a răspunde nenorocitului tată, Iisus zise cu amărăciune și întristare aceste cuvinte: "O, neam necredincios și îndărătnic, până când vă voi suferi pe voi?"

Astfel vorbea Domnul acestui popor îndărătnic și acestor fățarnici farisei care tot timpul căutau pricini împotriva lui Dumnezeu. Cum să nu se întristeze Iisus, când făcuse atâtea minuni și ei tot necredincioși îndărătnici rămăseseră?! Dar iată că și de data aceasta, în fața rugăciunii și a credinței acestui tată îndurerat, Domnul nostru Iisus Hristos cu ton poruncitor s-a adresat diavolului și i-a zis: "Duh mut și surd, Eu îți poruncesc, ieși afară dintr-însul și de acum să nu mai intri în el!"

Diavolul, îndată, scoțând un strigăt mare, aruncă pe copil la pământ, îl scutură cu putere și ieși afară lăsându-l nemișcat. Lumea începu să strige: "E mort, e mort!" Iisus, apucându-l însă de mână, îl ridică și bolnavul îndată se sculă sănătos. Mântuitorul îl dădu tatălui său plin de viață și sănătate. Cărturarii erau învinși, batjocurile și cuvintele pline de răutate pe care le spusese împotriva apostolilor și Domnului Hristos căzură asupra lor. Ei se duseră rușinați și umiliți, iar mulțimea slăvea pe Dumnezeu și pe marele făcător de minuni, Iisus, Fiul lui Dumnezeu.

Această vindecare a tânărului stăpânit de duhul cel mut și surd este una din minunile cele mai însemnate ale Mântuitorului, căci aceste nenorociri chinuiesc și astăzi pe oameni sufletește și trupește. Această minune simbolizează lucrarea Domnului Hristos, pentru fiecare dintre noi, ca să ne aducă la mântuire; căci Domnul a tămăduit pe copil ca să cunoaștem și noi minunea.

Omul cel stăpânit de surzenie și de duhul cel mut nu găsește cuvinte ca să vorbească de Dumnezeu, el nu aude glasul Evangheliei. Omul stăpânit de duhul cel surd, duhul cel necurat, este ca un epileptic chinuit și muncit, aruncat la pământ pe praful deșertăciunilor lumești, în noroiul crimelor, al viciilor și al desfrânarilor.

Nenorocirea și mai mare este că acești mutilați sufletește suportă cu plăcere urgiile ce-i stăpânesc și, fără să se poată împotrivi duhului celui rău, păcătuiesc mereu până când se usucă sufletul în ei și își pierd toate puterile spirituale. Ce poate să însemne altceva, sucelile, răcnetele de la jocurile lumești, decât o îndrăcire, o epilepsie sufletească a aceluia care se simt bine în astfel de împrejurări.

În timpul acestor petreceri diavolești, diavolul pune stăpânire pe multe suflete. Nici nunțile nu se mai fac spre bucuria oamenilor și folosul cel sufletesc și trupesc al lor, ci este o ocazie ca diavolul și iadul să culeagă o mulțime de roade bogate de pe urma acestor munți blestemate, pline de desfrânare și vorbe urâte; acolo nu mai stă Iisus, Domnul nostru care s-a dus la nunta din Cana Galileii. Au început să se arate roadele cele rele ale necredinței și ale îndrăcirii sufletești și trupești ale multora; căci foarte mulți copii care s-au zămislit în timpul acestor blestemate urgii s-au născut bolnavi cu sufletul și cu trupul.

Duhul cel necurat și-a făcut apariția iarăși în lume punând stăpânire pe sufletul și trupul multora. Aceste blestemății au intrat ca alcoolul și nicotina în sânge la mulți și cred că nu ar putea trăi fără otrava aceasta a plăcerilor lumești. Spitalele, pușcăriile sunt pline din cauza acestor plăceri vinovate.

Acum câțiva ani în urmă am văzut o întâmplare foarte tristă. O doamnă îmbrăcată în doliu, slăbită și suferindă, povestea unui prieten al meu durerea ei de mamă. Avusese o singură fată care-i murise în urma unei răceli de la un bal. După ce a îngropat-o, timp de două săptămâni mama moartei era îngrozită de un vis înspăimântător, căci se scula totdeauna tremurând din somn și nu mai putea dormi cu nici un chip. După ce se duse la doctor, acesta îi dădu niște pastile de dormit, însă fără nici un folos, căci visul acela îngrozitor pe care îl avea în fiecare noapte o chinuia mai rău, fiindcă nu putea nici să se mai trezească din somn din cauza pastilelor.

Ea venise la prietenul meu, care era preot, să-i citească rugăciuni, să nu mai viseze așa, că nu mai putea de frică. Ea îi povesti preotului visul care o chinuia zicând: "O visez, părinte, așa cum era în viață, dar mai ales jucând, muzica cântă și lume multă dansează. Nu după mult timp vin niște tineri negri înalți drept la fiica mea, o iau și începe fiecare să danseze cu ea. După un timp o pun să joace singură, un joc țigănesc, un fel de căzăcească rusească și nu o lasă deloc să se odihnească. Când obosește o lovesc cu bicele până când îi rup hainele de pe ea; cade jos, o ridică în bătaie și din nou o pun să danseze toate dansurile moderne în strigătele lor de bucurie. Așa o chinuiesc mereu, iar eu când o văd astfel bătută și chinuită, mi se rupe inima, părinte. Țip și strig, sar, tremur din somn și nu mai pot dormi nicidecum, nu mai sunt bună de nimic".

Preotul o întrebă atunci: "A dansat fiica dumitale în viață?" Femeia îi răspunde: "Da, îi plăcea mult să se ducă la baluri, serate și la toate jocurile. De multe ori mergeam și eu cu ea, numai de dragul ei, era frumoasă, învățase carte multă și dansa așa de elegant, că toți o curtau. Îi făcea mare plăcere să joace, îi plăcea viața, părinte".

"Din ce cauză a murit?" întrebă preotul. "A răcit la un bal - zise femeia - eu n-am fost atunci, a dansat mult, a transpirat și a răcit, era prea pasionată, era tânără, părinte, când a murit împlinea 21 de ani". Preotul o întrebă: "La înmormântare au venit și prietenii ei de dans?"

"N-a venit nici unul, deși am luat muzica și a cântat până la mormânt, și a cântat tot ce-i plăcea ei".

"Dar de ce n-ați luat un cor de la biserică, să cânte rugăciuni și cântece sfinte de iertare a păcatelor?"

"A fost și ideea aceasta părinte, dar n-au vrut rudele, motivând că nu este și tobă la cor ca s-o audă lumea. Omul la întristare nu știe ce face. Nu știu de-o va ierta Dumnezeu, că mai mult eu sunt de vină, părinte".

Iată chinurile iadului în care se zbate o tânără căzută în cursa păcatelor de pe fața pământului. Demonii o chinuiesc atât pe ea pentru păcatele săvârșite, cât și pe mama cea ticăloasă care n-a învățat-o calea cea dreaptă de urmat. Așa foc și durere îngrozitoare era pe această tânără acolo în iad, ca și pe tânărul surd și mut din Evanghelia de astăzi, pe care-l aruncau demonii în foc și-n apă, făcându-l să spumege și să se usuce. Grozave sunt chinurile demonilor și aici pe lumea aceasta, dar mai ales la ei acolo în iad, în temnițele cătrânite de unde nu mai poți ieși. Vai sufletelor care ajung acolo!

O, lume neascultătoare, ți se spune ce să faci, dar nu vrei să asculți, ți se arată ce trebuie să faci și nu vrei să te supui poruncii dumnezeiești. Și atunci când guști rodul neascultării, te vaiți că e amar. Iertător mai ești Doamne, Dumnezeule că nu îngădui să vină negri aceia urâți să danseze cu ei aici de vii pentru neascultările lor, să danseze tot așa de îngrozitor până când vor auzi și vor înțelege să asculte de poruncile Tale.

Mi-aduc aminte, de la mănăstire, de un călugăr tânăr și frumos, de neam mare, care a părăsit lumea și s-a făcut călugăr numai pentru faptul că fiind odată la horă, cum era hora pe la sate, jucând acolo, lângă el s-a prins diavolul și juca cu ei, râzând cu ei. Toți ceilalți nu l-au văzut, numai el l-a văzut. S-a smucit din joc și nu după mult timp la mănăstire s-a oprit. A văzut pe diavol cum juca cu ei și s-a hotărât să trăiască pentru Dumnezeu.

Iată, frați creștini, cum își bate joc satana de zidirea lui Dumnezeu, așa ca și în vremea Mântuitorului. Această scenă se repetă de multe ori în zilele noastre. Iată ce vedem, lume răzvrătită, lume îndrăcită, strigăte de jale, plângere și tânguire, diavolul râde și se răsfață, iar biata lume înșelată și încătușată de poftele lui, deznădăjduită fără nici o putere suferă și nu știe ce are.

Sfânta Biserică, care este muntele Taborului, este plină de lumină, de nădejde, de viață, de bucurie și sănătate, în ea locuiește Mântuitorul Iisus Hristos, Dătătorul a tot binele. Tatăl ceresc strigă mereu să ascultăm de El, de învățătura Fiului Său, de poruncile Lui, ca să ne izbăvim și să ne mântuim sufletul de rele. Omenirea însă rămâne mută și surdă la glasul Tatălui Ceresc. Aleargă în toate părțile, se zbate în supărări și necazuri de tot felul, n-aude, nu vede.

Clopoțele bisericilor, care simbolizează glasul lui Dumnezeu, în zadar îi cheamă pe oameni, căci nu vor să asculte. Tocmai în timpul Sfintei Liturghii, din duminici și sărbători,

când preoții în biserică se roagă pentru țara aceasta, pentru toate orașele și satele, pentru cei ce locuiesc într-însele, tocmai în aceste zile binecuvântate de Dumnezeu, când toată suflarea ar trebui să stea cu frică și cu cutremur, căci se jertfește pe Sfintele Altare Fiul lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră, tocmai atunci tineretul nostru urmează chemării diavolului, duhurilor necurate care sunt slobozite pe fața pământului, să învețe lumea cum să necinstească pe Dumnezeu, cum să-L insulte și să nu asculte de voia Sa.

În acest timp ei se duc cu miile și zecile de mii în locurile periculoase sufletelor; prin cârciumi, pe la teatre, cinematografe. Ți se rupe inima când vezi atâta tineret înghesuindu-se peste tot și stând ceasuri întregi transpirați de fericire și palpitând de emoție în fața câtorva oameni îmbrăcați în tricouri care aleargă, asudă, se lovesc și se rostogolesc și își rup picioarele alergând după o minge. Ei nu văd în jurul lor nici o faptă măreață, nici un alt act de admirat.

Mulți s-au schimbat în felul de a vorbi, de a se purta și de a gândi. Când îi auzi țipând, înjurând, gesticulând în diferite feluri, nu poți să nu te gândești la îndrăciții din Evanghelie, văzând cum îi apucă furiile îndrăcirii. Unul i-a smuls urechile unui prieten cu dinții, de bucurie că au băgat gol favoriții lui; altul a trântit și a spart pentru că nu au învins favoriții lui; câte certuri, bătaii, despărțiri dintre soți, din cauza jocurilor acestora blestemate, jocurilor demonilor care au adus pe pământ multă neliniște și despărțire de Dumnezeu.

Iată cum chinuiește satana biata lume, iată îndrăcire sufletească, vrednică de plâns, care usucă sufletul tineretului nostru creștin. Mai sunt și altele aduse la noi de străinii păgâni sau de creștinii plimbați prin străinătate ca fiul cel pierdut. De pildă balurile, seratele, ceaiurile, discotecile și multe petreceri sunt năravuri ale popoarelor străine aduse în țara noastră. Sulemenirea sau fardul, cum i se mai zice într-un termen modern, nu luminează persoana ci, dimpotrivă, o umbrește; căci femeile care țin zece ani la rând aceste practici cu unsori, după acest timp fața lor începe să se zbârcească, să îmbătrânească, făcându-se ca o pungă.

S-a constatat de unii savanți că roșul de buze este cel mai bun teren și cel mai favorabil pentru dezvoltarea microbilor; așa de repede se înmulțesc, că la două zile se fac câte cinci sute de colonii de microbi. Înainte, păcatul acesta nu exista decât la personalul din circuri sau teatre, a trecut apoi în rândul doamnelor de la oraș, iar acum, în cele din urmă, a pătruns această plagă și în satele cele mai depărtate. Le-a învățat duhul cel necurat al sulemenirii, nu numai să-și vopsească buzele, obrajii ci și unghiile de la mâini și picioare. Aceste păcate au devenit atât de necesare, încât cele mai multe femei cred că nu ar putea să trăiască fără aceste unsori microbiene, aceste murdării ale satanei.

Sora unei creștine, care a murit dintr-o boală foarte grea, s-a arătat în vis acesteia și i-a spus: "Vai, sora mea, spune tu și la alții să nu mai facă nimeni ca mine. Ce chinuri grozave am tras de la demoni, nu atât pentru alte păcate, cât pentru că m-ați îngropat cu unghiile

roșite la mâini și picioare. Vai, cum trăgeau de ele și se agățau, ce ace îmi băgau pe sub ele și ce chinuri am suferit?"

Multe femei nu pot să se abțină nici când vin la biserică, așa de mult a intrat în sânge acest obicei rău, această învățătură drăcească, încât și la moarte au pretenția unele să fie vopsite și pudrate.

Se pretează la acestea chiar și unii bărbați, neștiind cu câtă mâhnire și silă privesc sfinții îngeri când văd acești morți în acest fel mascați, cu țigara în mână sau cu pachetul de țigări pe piept în coșciug.

Ce întuneric mare este în lume! Unde e credința creștinilor noștri? Cum cred ei că se pot mântui și înfățișa înaintea lui Dumnezeu în halul acesta? O, ce multă neștiință și necredință! Așa râde diavolul de lume, așa își bate joc de creștini. Altădată, unde era un creștin fugeau demonii și se înspăimântau, iar acum râd diavolii de atâția creștini și își bat joc de ei, și când sunt vii și când sunt morți, și de trupurile și de sufletele lor. Vai de sufletele lor, acelora care merg în felul acesta la judecată.

Dacă cineva are urechi de auzit, să audă, căci va veni o vreme când demonii le vor scoate și ochii, căci sprâncenele și le-au scos mai dinainte. Toate chemările rele le aud, le înțeleg, le urmează cu multă pasiune, numai glasul Evangheliei și al poruncilor lui Dumnezeu nu vor să-l audă. Vai de părinții aceia care au copii cu astfel de fumuri în cap, care sunt surzi și muți la ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu, căci își iau plata izbucnind în țipete și plângeri nemângâiate ca să plătească astfel chiuiturile de la nunțile din posturi. În acești copii zămisliți în posturi și sărbători s-a încuibat duhul cel mut și surd, s-au încuibat duhurile cele rele care îi chinuie pe copii cu necredința și pe părinți ca să-și vadă păcatele în față. Acești copii rătăcesc din pântecul maicii lor, cum zice Sfânta Scriptură, căci de la zămislire au fost în rătăcire.

Mă doare sufletul când aud aproape în fiecare zi mame spunându-mi despre copii lor că nu mai știu cum să facă să-i aducă la credință. Nu vor să audă de rugăciune, de biserică. "Fiica mea, singura mea copilă, - zicea o mamă îndurerată - m-a înjurat de paște în față, pe mine, mama ei care am născut-o, care am crescut-o și pe care am hrănit-o; când am chemat-o la biserică, mi-a zis s-o las în pace cu această rătăcire, acuzându-mă că sunt sectantă."

De altfel, vorba aceasta - de sectant - este foarte mult pe limba omului de astăzi; cum vede un creștin mai apropiat de Dumnezeu, de biserică, îi și scoate vorba aceasta că-i sectant, e pocăit. Aceștia nu știu ce înseamnă un sectant, o sectă, pentru că nu cunosc credința adevărată, credința noastră ortodoxă, credința lăsată de Dumnezeu Iisus Hristos. Ei vorbesc așa pentru că diavolul le spune, ca și fariseilor și cărturarilor din vremea Mântuitorului, ca să aducă hule lui Dumnezeu. Aceștia sunt surzi duhovnicește, diavolul a băgat ghearele în urechile lor să nu mai audă. Sunt muți ca să nu poată vorbi de bine, adică

cuvinte frumoase, rugăciuni și cântări de slavă lui Dumnezeu. Când e vorba de rugăciune sau să cânte lui Dumnezeu, au gura încleștată, înțepenită ca la copilul îndrăcit din Evanghelia de astăzi, și nu pot să zică nici un cuvânt plăcut lui Dumnezeu.

Pentru diavol știu însă să cânte toate cântecele lumești, toate hulele, toate înjurăturile și insultele, limba lor e focar de cuvinte murdare, ea s-a făcut cheie de descuiat iadul. Urechile lor sunt astupate de diavol, care locuiește în inimă și stăpânește tot trupul. Sunt unii care dau și pe la biserică și aud cuvântul lui Dumnezeu dar nu cu urechile sufletești, ci cu cele trupești. De aceea rămân înțeleniți și auzirea lor a fost numai pe moment, când au plecat din biserică au uitat tot și fac iarăși ce-i învață duhul cel necurat. Vor auzi și ei o dată glasul trâmbiței judecății celei de pe urmă, când vor fi adunați în fața Dreptului Judecător să dea seama fiecare de faptele ce le-a făcut. Atunci însă va fi prea târziu și nu vor mai putea face nimic pentru suflet.

Frați creștini, Domnul nostru Iisus Hristos ne zice și nouă, creștinilor din veacul acesta răzvrătit și lepădat: "O, neam necredincios, până când voi fi cu voi, până când vă voi suferi pe voi, o, lume necredincioasă și îndărătnică, până când vă voi lăsa la Biserica Mea, până când vă voi mai lăsa preoții Mei, Sfintele Mele Taine, darurile Mele și tot Harul Meu? Ce semne să vă mai trimit, ce urgii să vă mai dau ca să vă întoarceți la Mine să nu pieriți în vecii vecilor? Căci v-am trimis foamete, boli, războaie și inundații, v-am dat cu capul de toți pereții când v-am cutremurat pământul, v-am făcut semne pe cer și minuni pe pământ și tot nu voiți să mă ascultați și să vă întoarceți la Mine, să păziți legea Mea. Voi, creștinilor, sunteți mai de plâns ca celelalte religii; căci evreii își țin legea lor, turcii își țin legea lor și toate popoarele păgâne își țin sărbătorile și rânduielile lor, numai voi nu vreți să păstrați legea Mea. Numai voi îmi batjocoriți sfânta mea duminică și sărbătorile cu tot felul de urgii pe care le faceți cu bucurie, spre bucuria satanei".

Într-adevăr, frați creștini, să nu uităm că în Sfânta Scriptură stă scris că, înainte de a veni sfârșitul, vine lepădarea de credință. Creștinii se vor lepăda de Dumnezeu și de credința cea adevărată. Poate puțină vreme mai este, și Dumnezeu nu ne va mai suferi și va trimite peste noi urgiile apocaliptice și fiarele cele cu cap de om, ca să ne pedepsească în chipul cel mai îngrozitor și să ne arunce focului și chinurilor iadului, așa după cum merităm.

Să ne trezim din păcate, frați creștini, acesta este glasul lui Dumnezeu, voia Lui, să lăsăm păcatele, acum este momentul, sculați-vă din somnul cel greu, este momentul să ne pregătim cu toții de drum. Lăsați-vă de toate blestemățiile, de toate poftele diavolești, lepădați-vă de satana și de toate lucrurile lui, ca nu cumva să ne apuce cu ceva ale lui, vremea plecării.

Veniți la sfânta biserică, cu inima înfrântă și smerită, cu candela credinței înflăcărați, cu rugăciune și cu post, cu putere de rugăciune și bucurați-vă, bucurați-vă, cei ce ați aflat calea

cea luminată. Mulțumiți lui Dumnezeu și Sfântului Hristos că v-a adus la El, v-a luminat și v-a deschis ochii și nu vă luați după întunecații întunericului din lume.

Rugăciune

O, prea Milostive și îndelung răbdătorule Iisuse, îți mulțumim că ne-ai îngăduit până acum și nu ne-ai lăsat să pierim în păcatele noastre, îți mulțumim că ne-ai trezit inimile ca să cunoaștem Calea Ta.

Alungă Tu duhurile cele necurate de la toți creștinii care sunt pecetluiți cu botezul Tău și să urmeze poruncile Tale ca să Te slăvească și acum și în vecii vecilor. Amin.